

regnskaberne, som finder Sted ifølge dens Indstilling, og da det er en overordentlig vigtig Sag, der finder Afgjørelse ved Statsrevisionen, saa troer jeg, at der i disse Udtalelser findes en Opfordring til noiere at overveje, hvorvidt Statsrevisionens Stilling er en saadan, hvorvidt de Bestemmelser, der gjælde for dens Virksomhed, ere af en saadan Bessaffenhed, at den paa en tilfredsstillende Maade er istand til at løse sin Opgave; thi er dette ikke Tilfældet, da maa der være Anledning til at tage under Overveelse, hvorledes denne Institution, der har en saa vigtig Sag under sig, som Finantslovens Overholdelse, at paasee, at den virkelig bliver optaget fra Administrationens Side i den Mening, hvori den er given, kan undergaae en Forandring, selv om dette skulde gaae saa vidt, at der maatte skee en Forandring i de Bestemmelser, som findes i Grundloven. Thi dersom der fra Rigsdagen selv, som vælger Statsrevisorer og i dem opstiller den Control, som den vil føre med Finantslovens Overholdelse, fremkommer Udtalelser, der tyde paa, at man ikke er fornøiet med Statsrevisionens Virksomhed, da maae saadanne Udtalelser gjøre denne Institutions Stilling i høj Grad uheldig overfor Regjeringen. Udtaler Rigsdagen selv, at den ikke har Grund til at være fornøiet med Statsrevisionen, da kan man være overbevist om, at disse Udtalelser ville blive tagne til Indtægt af dem, der have at aflægge Regnskab og overholde Finantsloven, og Statsrevisorerne Antegninger ville derfor blive optagne paa en saadan Maade, at de tabe den Betydning, de bør have. Vil man have et Bionessbyrd derom, behøver man blot at tage for sig den Beretning, som Statsrevisionen for Finantsaaret 1852—53 har overgivet til Rigsdagen, og man vil da finde, at det under et Ministerium, nemlig Cultusministeriet,

undertiden finder Sted, at Ministeren ikke selv directe besvarer Antegningerne, men at han sender dem til sine Underordnede, der da afgive Erklæringer, som oversendes til Statsrevisionen som Besvarelser, med Tilføiende, at Ministeren i det Hele taget, eller i det Hele, forsaavidt disse Besvarelser angaae Sagen, henholder sig til dem, og dersom de Herrer ville gjøre sig den Umage at eftersee disse Besvarelser, saa ville de finde, at der deri er indeholdt ikke Lidet, som ikke kan kaldes Andet end Grovheder og Personligheder. Jeg henviser til Statsrevisionens Beretning til Rigsdagen for Aaret 1852—53; deri findes Skrivelser, til hvilke jeg sigter.

Jeg har, som det maafee er i adskillige af de ærede Medlemmers Erindring, havt Keilighed til at deeltage i Statsrevisionen for et Aars Regnskab, og derved havt Keilighed til at overveje, om dette Institut, saaledes som det grundlovmæssig bestaaer, vil være istand til paa en tilfredsstillende Maade at yde et Eftersyn af Regnskaberne, og jeg troer, at det er muligt, og at den Misfornøielse, som fra flere Sider er udtalt, væsentligt har sin Grund deri, at Rigsdagen har stillet sin Opgave paa en mindre heldig Maade. I Instruxen for Statsrevisorerne har man ordnet Sagen saaledes, at alle Antegninger, alle Besvarelser og Bedtegninger trykkes, og det Hele overgives derpaa til et Udvalg, der er nedsat i et af Thingene. Men nu troer jeg, at de Herrer, der have havt at gjøre med Antegningernes Behandling heri Rigsdagen, ville have gjort den Erfaring, at de i den Tid, som er dem levnet til at sætte sig ind i alle de forskjellige artede Spørgsmaal, som reises af Statsrevisionen med Hensyn til et Aars Regnskab, ikke ere istand til at løse Opgaven paa en for dem selv tilfredsstillende Maade.